

ščevala prebridko nad nedolžno Vrhunko.

Niti eden romar se ni oglasil pri njej ne na jed in ne na pijačo. Pripravila je za stotine ljudi; prodala ni ničesar in še zadovoljna je lahko bila, da ji razljutene množice niso razmetale lesene bajte in podrle ognjišča.

Svetogorski romarji si niso zapomnili beraške večerje s kuhanimi irhastimi hlačami samo za en shod. Dobra ženska je morala dati poprej cvetoči krčmo v najem, da so pozabili romarji na kuhane irhaste hlače in se pričeli zopet pri najemniku oglašati na okrepčilo.

Ob koncu beraške storije bo čitatelje gotovo zanimalo, kako za pet ran Križanega je zašla stara irhovina v kisljuhu?

Vrhunka je bila resnično razrezala stare in razklopotane irhaste hlače, pa ne mesto mesa, ampak za cape. Usnjata cunjja je bolj trpežna nego platnena ter tudi manj peče v roko, če primeš z njeno pomočjo težki železni lonec, ga obrneš in prestaviš. Radi pomanjkanja prostora in priročnosti so višele iz hlač prirezane irhaste cunjje na žici nad ognjiščem. Na večer v temi in naglici je posmeknila ena od strežajk, kuharic ali pomivalk nehote eno od cunj z žice v vrelo juho, kjer je utonila, se kuhala in zašla po nezgodi med večerjo beračev.

Beračem na Svetih Gorah strežejo gotovo še danes krčmarji z najboljšim mesom in ne s kuhanimi irhastimi hlačami, ker prosjaška maščevalnost je nepreračunljiva!

*

Januš Golec:

Hitro ozdravljena kričavost.

G. kaplan Polde je bil kmalu prestavljen s prve fare k pametnemu g. dekanu, ki se je veselil imena modrega ter obče priljubljenega dušnega pastirja.

G. Poldeta so tudi dičile vse vrline in je bil v vsakem oziru »fejst« kaplan. Velike postave, prikupljivega obraza, močnega glasu in plamteče gorečnosti za svojo ter božjo čast.

H g. dekanu je prišel malo pred praznikom Rešnjega Telesa, ko navadno radi procesije ni pridige. Goreči g. Polde bi se bil rad predstavil novim ovčicam s prav bojevitim nagovorom, da bi se verniki prepričali na lastna ušesa, da niso dobili kakega šklafajzarja za duhovnega pomočnika. Tako dolgo je tiščal po ovinkih v g. dekana, da ga je ta spustil kot izrednost na praznik Rešnj. Telesa na prižnico. V zahvalo za pridigarsko dovoljenje se je ponudil gospod kaplan-gorečnik, da bo pel pri procesiji kar vse štiri evangelije in bo starejši g. predstojnik znatno razbremenjen.

Na praznik je g. Polde gromel z lece, da so šklepetale šipe in da so bili deležni njegovih naukov celo oni, kateri so čakali zunaj cerkve na procesijo. Kar kadilo se je iz govornika, ko se je npravljal za procesijo ter se je krepko odkašljeval, da bi bil tudi pri evangelijih pri polnem ter krepkem glasu.

Prvi »dominus vobiscum« pred prvim evangelijem je že bil tako gromovit, da je skoraj ušla mežnarju iz rok evangeljska knjiga, da so se komaj obranili pobega možje, ki so nosili nebo in je klatil organist dolgo s taktirko po zraku, predno so se upali pevci na dan s pohlevnim »et cum spiritu tuo«.

Po odpetem evangeliju je kaplanu pogladila uho od več strani pritajena pohvala:

»Oh, tak gospod . . . «

In kakor pri prvem je gromelo iz kaplanovih prs tudi pri drugem, tretjem ter zadnjem evangeliju. Moker je bil po celem telesu, a kaj to mlademu gospodu, da mu le glas ni odrekel in da je bil že koj pri prvem nastopu v moških ter ženskih očeh — en fejst gospod!

G. Polde je bil upravičeno ponosen na prvo srečanje z novimi farani. Trdno je bil prepričan, če je že napravil s svojim glasom najboljši ut's na priprosti narod, kako bo šele zadovoljen z njim

umni g. dekan. Prisegel bi bil, da ga bo kaplan pohvalil že kar pri obedu.

Obed je bil končan. Pila sta in trkala. G. dekan ni žgnil niti besedice zahvale, kaj šele pohvale.

Kaplan se je tolažil, da je gospod že starejši ter pozabljiv in ga bo treba zva-biti tako po stranskih potih na stezo priznanja ter zadovolja z njegovim prvim nastopom.

Začel je hvaliti farane, kako so vsi vstrajali pri res na dolgo potegnjeni službi božji. Pri procesiji je bil vzoren red, le pevci bi lahko glasneje odpevali, da bi se vsaj približali njegovemu glasu, če mu že niso mogli biti kos.

Po takemle plesanju krog vrele kaše je tudi stari g. dekan razumel, kaj bi kaplan rad.

Vstal je s stola, se približal k tovarišu in mu povedal na tihem v uho:

»V naši župniji razumeva latinščino vi ter jaz in nevidni Bog nad nama. Če znata en jezik samo dva zemljana, se ni treba dreti ter kričati, kakor bi hotel prevpiti vesoljni svet.«

Tako se je glasila v uho pošepetana dekanova zahvala in pohvala za kaplanov trud, ki mu je izžel iz telesa cele hudournike potnih srag!

Razočarani g. kaplan ni odgovoril ne z bev in ne z mev.

Odmolil je, se odpravil v kaplanijo, kjer se je globoko zamislil v dekanov odgovor. Bolj ko je premetaval besede, da ljudstvo ne razume latinski in čemu je vpil samo za dva, tem bolj so se mu dozdevale upravičene ter resnične. Ko se je prespal pred večernicami, je že bil zavsem na dekanovi strani. Litanije je molil razumljivo in se ni več kregal iz razpihanega grla s svetimi imeni.

G. Polde je ostal celo življenje dober ter prijeten govornik in pevec. Kadar je čul kakega po nepotrebnem kričavega duhovnika, mu je rad zaupal na uho:

»Saj nikdo ne razume latinski . . . «

*

Blagoslovljene

božične praznike!

želita cenjenim naročnikom, čitateljem in prijateljem

uredništvo in uprava

„Slovenskega gospodarja“

